

A részeges ember

Hát, vót egy öreg házaspár. Dehát az ember nagyon részeges vót, este mindig részegen ment haza a kocsmábó'. Hát oszt mindig veszekedtek, mindig zsörtölődtek. Hát osztán az asszon panaszkodott a komámasszonnak.

– Jaj, komámasszon! Ez az ember mindig részegen gyön haza, mindig veszekedünk, mindig civakodunk. Micsinálljak én avval?

No oszt a komámasszon adta neki azt a tanácsot:

– Komámasszon, tudja keed mit? Étessi kee' me' vele kilenc fekete tyúkot, maj' mevvakú', oszt nem tud a kocsmába menni.

– Jaj, akkor jó lesz. Mepróbálom.

Hát osztán meg is próbáta mindján az asszon. Megy haza este az ember részege', kitalálta elejibe a fekete tyúkot. Meffőzte neki. Hát az ember neki is fogott, oszt megette.

– Asszon, há' gyere te is ennyi!

– Nem ember, csak neked főztem, csak edd me' te! – Megette az ember.

Másik este megy haza, megint csak tyúk. Hát, megette az ember megint. Meg jó ez az asszon – gondóta magába' –, mégis hát má' minden este tyúkhúst főz. Hát osztán, mikor harmagyk nap ment a munkába, talákozott az ember a komámasszovval. Azt mondja neki a komámasszon:

– Huga vagy keetek komámuram?

– Há' má' most jó' vagyunk! Minden este tyúkhúst eszek.

– Jaj, komámuram! Én mondtam azt a komámasszonnak, mer' panaszkodott keedre nagyon. Nagyon rossz vagy kee'. Részegen jár kee' haza. Én mondtam neki, hogy étessén meg keedvel kilenc fekete tyúkot, maj' mevvakú' kee'.

– Heej, csakhoga én ezt tudom, csakhoga én ezt tudom!

No joszt akkor az ember hazament este, megint csak tyúkhús. Má' hármát-négyet megett, má' ötöt is, hatot is sorba', csak egyszer azt mondja az asszonnak, mikor má' a hetedikné' tartott, a hetediket ette:

– Te asszon, én olyan rosszú' kezdek látnyi, mintha szitán néznék!

– Jaj ember, hát mi történt veled?

De az asszon me' magába' gondúta:

– Héj, maj' csak mevvakúsz má'!

No joszt akkor a nyócagyikot is [föltálalta], megint tyúkhús.

– Jaj asszony, én olyan rosszú’ látok, má’ én nem tudom, má’ nem messzire látok. Én nem tom mi lesz velem!

Az asszon meg örút magába’ nagyon, hogy maj’ má’ mevvakú’. Kilegegyiket megette.

– No asszon, én má’ nem látok semmit. Má’ téged se látlak, hogy hun vagy. Most má’ mi lesz velünk?

– Jaj ember, hát mi lesz velünk? Én nem tom.

– De most mán te engem vezetgetsz, vagy dógoznyi mégy? Hát micsinálunk, mit eszünk? Én nem látok, te nem dógozhatsz tőlem, mi lesz velünk? De tudod mit gondótam asszon? Vezess el engem olyan helyre, ahol legnagyobb a víz, legmélebb, meg egy nagy pandal van, oszt döfjé’ be engem a vízbe! Minek vagyok én má’? Te se dógozhatsz tőlem.

– Hát bizony jó’ mondod ember! Minek ilyen élet.

No osztán el is vezette.

– De engem úgy állíjj a pandalho’ hátval a víznek, hogy arra nézzek.

De hát nem látott, csakhogy arra nézzen. No hát osztán úgy állította, odaállította az asszon.

– No mos’ má’ menj el jó messzire, oszt szaladj nekem nagyon, hogy egyszerre bedöfhess!

Hát osztán az asszon eement egy jó darabra, oszt akkor nekiszaladt. Mikorra az asszon odaért, az ember férelépett, az asszon me’, zu be a vízbe. No oszt akkor az asszon:

– Ember, ember, húzzá’ ki, húzzá’ ki!

– Nem húzhatlak, nem látlak, nem látlak! Nem húzhatlak ki!

Osztán az asszon befút, az ember me’ memmaradt. Hát, aki másnak vermet ás, maga esik bele. A’ mind így jár.